Ας δούμε το θέμα, της προηγούμενης ανάρτησης , λίγο πιο οικουμενικά προκειμένου να παρατηρήσουμε τις ρίζες του. Να σταθούμε, λοιπόν, σε λίγα στοιχεία που τις δυο τελευταίες δεκαετίας άλλαξαν, την εικόνα, ανατρέποντας πάσα ισχύουσα τάξη, αταξία, νοοτροπία.

Λίγο μετά τα μέσα της δεκαετίας του ’90 απελευθερώνεται η τραπεζική πίστη. Αυτό σημαίνει ότι υπάρχει η δυνατότητα στον καθένα να έχει πρόσβαση σε δανικό χρήμα. Μοιραία, δημιουργείται μια καλπάζουσα κατανάλωση. Σε ένα παραγωγικό τοπίο, όπου ένα πελώριο ποσοστό αγαθών είναι εισαγόμενο. Τα αγαθά της αποταμίευσης είχαν γίνει πια, ένας ξεχασμένος τίτλος έκθεσης του Δημοτικού.

Στο γύρισμα του αιώνα επέρχεται η περιπέτεια του Χ.Α.Α. Οι χρηματιστηριακές φυτρώνουν όπως τα κυκλάμινα σε δροσερό Σεπτέμβρη και σε κάθε πόλη, συνεπαρμένοι, από το πυρετό του εύκολου κέρδους,
πολίτες χαζεύουν κρόουλ σε τηλεοπτικούς δέκτες με τιμές μετοχών. Περιουσίες αλλάζουν χέρια. Λίγοι παίρνουν πολλά από πολλούς. Τα Λαυρεωτικά δεν έγιναν ποτέ μάθημα στα σχολεία.

Ακολουθεί, η προσαρμογή. Η σύγκλιση και το κλείδωμα τα 340,75 δρχ/€. Το πως, είναι μια ιστορία που ακόμα δεν έχουμε μάθει. Η δραχμή ενταφιάζεται. Η ροδαυγή του ευρώ έρχεται τον Φεβρουάριο του 2002. Το όραμα ενός ισχυρού νομίσματος σε μια ασθενή χώρα δεν ανησυχεί. Οι υποστηρίζοντες ότι εθνική οικονομία δίχως εθνικό νόμισμα, είναι κάτι επικίνδυνο, κρίνονται ως περιθωριακοί ίσως και αντιευρωπαϊστές. Το επιχείρημα: *«θα ταξιδεύουμε πλέον, χωρίς να αλλάζουμε νόμισμα»*
ακούγεται ευχάριστα ηλίθιο.

Το πράγμα απογειώνεται τον Αύγουστο του 2004. Ελλάς το μεγαλείο σου. Όλοι

υποκλίνονται. Για δεκαπέντε μέρες, αυτή η μικρή απόληξη της χερσονήσου του Αίμου είναι όλος ο Κόσμος. Κόσμος με Κάπα κεφαλαίο που θα έλεγε και ο σχωρεμένος ο Κώστας Αξελός. Το πόπολο παραληρεί. Κανείς, ποτέ δεν μας είπε κάτι για το λογαριασμό. Χρόνια μετά το **Forbes μας έστειλε μια ιδέα της λυπητερής** .

Απτόητος ο Ελληνισμός συνέχισε με μανία τον κάθε άλλο παρά ιδανικό και ανάξιο, δανεικό καταναλωτισμό του, η αγορά βογκούσε ηδονικά καθώς επί χρόνια αγοράζονταν κάθε εργάσιμη μέρα 1000 (χίλια) εισαγόμενα, ιδιωτικής χρήσης αυτοκίνητα, ενώ οι πολυτελείς, μόνον πολυτελείς, κατοικίες έκαναν ευτυχισμένους εργολάβους, τράπεζες και καταναλωτές.

Αίφνης ένας κουρασμένος πρωθυπουργός, κατάλαβε ότι το πράγμα πάει να φρακάρει. Εύκολα παρέδωσε την κυβέρνηση και το πρόβλημα στον επόμενο, που οι συνθήκες έδειχναν εξ αρχής ότι είχε αδυναμίες με την Ελληνική γλώσσα, τα οικονομικά και τα ποδήλατα. Χρειάστηκε μόλις επτά μήνες προκειμένου να μας παραδώσει σιδηροδέσμιους και ανυπόληπτους και στο Δ.Ν.Τ., σε εκείνη την σεμνή τελετή από το ακριτικό Καστελόριζο. Το ποντίκι ήταν στη φάκα με ένα κομμάτι καμαμπέρ σφηνωμένο στον οισοφάγο, στα όρια της ασφυξίας.

Και από την μήτρα του ευρώ γεννήθηκαν ο νέοι τύραννοι. Τα Μνημόνια. Τα διαβόητα Μ.ο.U. Παρέλασαν μαζί τους, Πικραμένοι, Μεσσήνιοι και Καθηγητάδες. Με στόμφο, πίστη, πολλά λόγια και περισσότερα παράπονα. Προέκυψε και η πρώτη φορά, ως ερζάτς του σήκω Αντρέα να μας δεις, με την ακατανόητη συμμαχία μιας ομιχλώδους λαϊκίας εθνικοδεξιάς και το μόνο που κατάφερε ήταν να παραδώσει την ιδεολογία ως κάποιο ελαττωματικό προϊόν στην γκιλοτίνα των Αδώνιδων.

Τελειώνοντας έτσι η δεύτερη δεκαετία του 21ου αιώνα, πρωθυπουργεύει ο πέμπτος γιος πρώην πρωθυπουργών, μετά τους μη αιρετούς Ράληδες και τους εκλεγέντες Παπανδρέου, δίνοντας ένα ευχάριστο πνεύμα νεποτισμού, για να μην αφήσουμε έξω από την πυραμίδα της εξουσίας, ανίψια, μπατζανάκηδες συννυφάδες, εραστές, ερωμένες και λοιπές δημοκρατικές δυνάμεις.

Υπάρχει λοιπόν μια αισιοδοξία, που χτίζεται γύρω από την μαγική λέξη ανάπτυξη. Λες και δεν ήταν η «ανάπτυξη» που άνοιξε την κερκόπορτα για όλα όσα μνημονεύτηκαν προηγουμένως. Ας κάνουμε όμως μια σύγκριση.

Σύμφωνα με στοιχεία που παρέχονται από το υπόμνημα της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Πωλησάντων Τα Ακίνητα των επί Κατοχής, και το συνημμένο χειρόγραφο συγκεντρωτικό πίνακα από το 1948, ανάμεσα από τον Απρίλιο του 1941 όταν ξεκίνησε η τριπλή κατοχή της Ελλάδας, έως λίγο μετά την απελευθέρωση της, τον Νοέμβριο του 1944, πουλήθηκαν περισσότερα από 350.000 αστικά και αγροτικά ακίνητα σε περίπου 60.000 αγοραστές. (Περισσότερα επ' αυτού εδώ: **Πωλείται**)

Το σύνολο της προπολεμικής αξίας τους ήταν 90 εκατομμύρια χρυσές λίρες. Αντ' αυτού του ποσού, εισπράχθηκαν μόλις 6 εκατομμύρια. Τι σημαίνει αυτό; Ότι η ανάγκη επιβίωσης, οδήγησε τους ιδιοκτήτες των ακινήτων να πωλήσουν την περιουσία τους στο 6,6% της αξίας τους. Στόματα έπρεπε να τραφούν, αρρώστιες να θεραπευτούν και ως εκ τούτου, περιουσίες πουλήθηκαν όσο – όσο, εκποιήθηκαν κυριολεκτικά για έναν τενεκέ ελαιόλαδου.

Εβδομήντα χρόνια αργότερα, στον κυκεώνα των Μνημονίων, ακίνητα βγαίνουν σωρηδόν στην αγορά, για να ξεκαρφωθούν τα κατασχετήρια τους, από τα κιτάπια των δικαστικών τμημάτων των Δ.Ο.Υ., για να αρθούν οι δεσμεύσεις τραπεζικών λογαριασμών, για να πληρωθούν οι καταδικαστικοί έκτακτοι φόροι που επέβαλε ο εύγλωττος συνταγματολόγος που μονιμοποιήθηκαν τόσο, όσο και η πολιτική του αποστρατεία. Το αν αρέσκεται στο να προβάρει τα άμφια του Π.τ.Δ. άλλο θέμα.

Και αφού επί μια, σχεδόν, δεκαετία φορολογούνταν βάσει της αντικειμενικής τους αξίας, πωλούνται κάτω από αυτή. Δεν το λες δικαιοσύνη. Αλλά η δικαιοσύνη παρέμενε τυφλή όταν χιλιάδες ιδιοκτήτες έπρεπε να καταβάλουν φόρους κατοχής για άδεια, μη ηλεκτροδοτούμενα ακίνητα. Ας το παρακάμψουμε και αυτό, για να παραμείνει η κρίση μας, νηφάλια, απαλλαγμένη από οργή.

Κι ας σκεφτούμε πως τα 350.000 ακίνητα που άλλαξαν χέρια επί Κατοχής, παρέμειναν σε Ελληνικά χέρια. Μπορεί να ήταν γερολαδάδες, εκμεταλλευτές, να τρέφονταν με τον πόνο του γείτονα, μπορεί να αγόρασαν με 6 τα 100, αλλά στο φινάλε, έμειναν στα παιδιά τους, στα εγγόνια τους, που γεννήθηκαν εδώ και δεν έφταιξαν για την φρίκη των προπατόρων τους.

Αντιθέτως σήμερα, όλος αυτός ο πλούτος που εκποιείται πηγαίνει σε συντριπτική

πλειοψηφία σε αλλότρια, σε αλλοδαπά χέρια. Σε δαιδαλώδεις εταιρείες που ιδρύουν απόγονοι του Μεγάλου Τιμονιέρη, όψιμοι πια καπιταλιστές, σε Ευρωπαίους, σε Μεσανατολίτες, σε μια σύγχρονη ακόρεστη οικονομική Βαβέλ. Πλήρης αφελληνισμός, για μην λησμονήσουμε λιμάνια, αεροδρόμια, πλαζ, ξενοδοχεία, ένα μοναδικό σύνολο γης, που ξεπουλήθηκε από το Δημόσιο ώστε να πιστωθούν οι λογαριασμοί των Ευρωπαίων συνεταίρων. Ενίοτε δε, με δανεικά όλα αυτά.

Δεν φτάσαμε εδώ τυχαία. Υπήρξε μια ακολουθία γεγονότων, συνθηκών, αποτελεσμάτων. Κι ο χρόνος δεν γυρίζει πίσω. Απομονωμένοι, φοβισμένοι, βολεμένοι με πακέτα διάσωσης, με την Αριστερά στα σκουπίδια της απαξίωσης, ο τόπος σβήνει, ανάμεσα από πυρκαγιές, πλημμύρες, λοιπές συμφορές όπως την δυνατότητα στοιχειώδους αντίληψης. Και στοιχειώδους αντίδρασης.